

L E C T O R I,
G V I L I E L M V S C A M B D E N V S.

*Q*ua in prima hujus Libri editione ante annos viginti praefatus eram, eadem & iisdem verbis, pauculis adjunctis, in hac postrema editione benevolo Lectori nunc denuo praefari haudquaquam dispudet. Eximius veteris Geographiae restaurator Abrahamus Ortelius ante annum tricesimum mecum pluribus egit ut BRITANNIAM nostram, antiquam illam illustrarem: hoc est, ut Britanniae antiquitatem, & sua antiquitati Britanniam restituerem, ut vetustis novitatem, obscuris lucem, dubiis fidem adderem; & ut veritatem in rebus nostris, quam vel scriptorum securitas, vel vulgi credulitas praescripserant, quoad fieri posset, postliminio revocarem. Opus sane arduum, & plusquam difficile, in quo quantum sit sudandum ut nemo fere sentit; sic nemo plane credit, nisi qui ipse aliquando periculum fecit. A proposito tamen, quantum rei difficultas me deterruit, tantum ad id ipsum aggrediendum charissima patriae gloria excitavit. Ita dum simul onus subire metui, & patriae gloria, quantum in me sit, deesse nolui, res diversissimas, timiditatem & audaciam, quae nunquam in eundem hominem cadere posse putavi, nescio quo pacto, in me conjuncta animadverti. Verum enim vero DEO auspice, comite INDUSTRIA rem aggressus omnino, cogitatione, opera, & assidua meditatione in eandem successivis horis totus incubui. In Britanniae ETYMON & primos incolae timide inquisivi, nec in re dubia quicquam asseveranter affirmavi. Gentium enim origines vetustate nimia, velut quae magno loci intervallo vix cernuntur, esse obscuras, imo incertas certo novi; perinde ac magnorum fluminum noti sunt decursus, nota diverticula, noti consuentes, nota ostia, fontes autem ipsi plerunque latent ignoti. Britanniae divisiones antiquas pervestigavi, florentissimique Regni Angliae, Ordines & Tribunalia compendio memoravi. In singulis horum regionibus qui sunt limites, (non tamen exiliter ad decempedam) quae terra dotes, quae antiquioris memoriae loca, qui Duces, qui Comites, qui Barones, & quae familiae vetustiores & splendidiores (nec sane singulas, quis enim poterit?) paucis percensui. Quid praestiterim dicant qui recte judicare norunt, nec illi quidem facile dijudicent. Tempus autem testis incorruptus edocebit, cum invidia quae vivos sectatur, conticescat. Hoc tamen dicam, quae ad latentem antiquitatis veritatem eruendam imprimis faciant, à me neutiquam fuisse neglecta; subsidio mihi antiquissima lingua Britannica, & Anglo-Saxonica notitiam qualemcunque comparavi; Angliam fere omnem peragravi; versatissimum quemque in sua regione consului. Scriptores patrios, Graecos, Latinos qui vel semel Britanniae meminerunt, studiose evolvi. Publica regni Commentaria, sacra scrinia, & archiva, Bibliothecas plures, urbium & Ecclesiarum Tabularia, monumenta, & veteres schedas excussi; eaque quasi testimonia de caelo omni exceptione majora advocavi, & certe ipsissimis quibus loquuntur verbis licet barbarie infuscatis, ut Veritati suus integer constet honos, in medium, cum re, postulare videretur, produxi.

*N*ae tamen ego parum prudens, & minus modestus videar, qui ex infimo Antiquariorum subsellio, cum bene latere potuerim, in eruditissimi hujus seculi theatrum, inter varios ingeniorum, & judiciorum gustus scriptor prodierim. Sed ut quod res est, libere ac ingenue dicam, patriae charitas quae omnes omnium charitates complectitur, Britannici nominis gloria,